

הטראומה הקולקטיבית של האנושות

התקבל בתקשור שנערך בתל אביב ב-20.8.22

אם כך, שלום.

אם כך, אנו מתחילים. הזדמנות לעסוק במתרחש בעולם זה של בני האדם, באופן שבו הכול מתפתח, באופן שבו ההתנגשויות משפיעות על בני האדם.

כך אנו מבקשים לתאר במפגש זה את המתרחש, כהתנגשויות. התנגשויות בין ישן לחדש, התנגשויות בין אמת לשקר, התנגשויות בין שליטה לרכות, התנגשויות בין חופש לבין כלא. התנגשויות שונות מתרחשות בעולמם של בני האדם, בזמן שבני אדם מתבקשים, איך לומר, לבחור את בחירתם עבור המשך הדרך.

מי אתם רוצים להיות? באיזה אופן אתם מבקשים לחיות? מהי האמת ומה נכון? מה נכון להיות? מה נכון שימשיך? מה נכון שישתנה? מה נכון שייפסק?

מה באמת קורה למזג האוויר?

אנו מבקשים להתחיל ולהתייחס לסוגיה של מזג האוויר, ולאופן שבו הדבר משפיע על בני האדם. רבים מפחדים מהשינויים ורואים בהם קריאת אזהרה, לפיה על האנושות להשתנות כדי להמשיך לחיות באופן שבו היא רגילה לחיות. יש כאלה הרואים בהיסטריה זו כהיסטריה. כלומר, לא דבר מה אשר יש להתייחס אליו ברצינות, שכן שינויים מתרחשים בכדור הארץ כל הזמן, וזהו שינוי טבעי ולא כזה הקשור באופן מיוחד להשפעה של בני האדם. לפי אותה הסתכלות, גם אם העולם משתנה - אינכם יכולים לעשות הרבה, אינכם צריכים להרגיש אשמים ואתם אינכם באמת צריכים להשתנות.

כמה פרדוקסלי זה, שהעולם משתנה אבל בני אדם לא צריכים להשתנות.

לכאורה, תפיסות סותרות. יש את אלו המפחדים, יש את אלו הרגועים. אלו מאשימים את עצמם ואלו אשר אומרים שהכול זה עניין של טבע, של מגמות, של דפוסים עתיקים הבאים לידי ביטוי. בשתי העמדות יש מן האמת ויש בהן מן ההתעלמות.

המשותף לשתי העמדות הוא שהעולם משתנה. המשותף והנכון הוא שעל בני האדם להשתנות, שכן אתם אינכם יכולים לחזור להיות כפי שהייתם. אך בשתי העמדות ישנה גם מידה של התעלמות, שכן יש שוני מובהק בין השתיים.

האחת אומרת שבני אדם אחראים. הם בעלי הכוח, הם בעלי ההשפעה, הם אלה ההורסים והם אלה היכולים לתקן. השנייה אומרת, לבני אדם יש השפעה

מינימלית, אם בכלל, והכוחות הפועלים הם גדולים וחזקים ונצחיים, ואינכם יכולים לעשות דבר.

אנו אומרים שבכל אחת משתי העמדות הללו ישנה מידה של התעלמות, שכן אתם אכן משפיעים על האופן שבו עולם זה פועל. אתם משפיעים על המחזוריות של הטבע, הן בתודעה שלכם והן בפעולות פיזיות כאלה ואחרות. יש להתנהגות של בני אדם השפעה על כדור הארץ. בו זמנית, אכן ישנם כוחות, שאנו לא נגדירם כחזקים מכם אבל כעומדים בפני עצמם, אשר פועלים בזמן הזה.

כלומר, השינוי הוא תולדה שלכם והוא נפרד מכם בעת ובעונה אחת. הוא באחריותכם אבל הוא גם פועל בפני עצמו. אתם יכולים ואף כדאי שתתמסרו אליו, אבל אתם אינכם צריכים לשאת על עצמכם עול של אשמה אשר אומר "כל זה קורה בגללנו ואם רק היינו מתנהגים אחרת, או אם רק נתנהג אחרת, הכול ישתנה".

השינוי אינו חיובי ואינו שלילי

אנו נאמר שבכל מקרה, עולם זה משתנה. הוא משתנה בהרבה מאוד מובנים. יש אשר יאמרו שמדובר בחזרה לאחור, משום שאתם רגילים לראות שינוי כדבר מה שלילי. כאשר ההרגלים שלכם אינם יכולים להמשיך להתנהל כפי שאתם רגילים אליהם, אתם רואים בשינוי כדבר שלילי. אבל זה איננו בהכרח כך. השינוי המתרחש והנדרש הוא אינו בהכרח שלילי, והוא גם אינו בהכרח חיובי. הוא שינוי, ולשינוי בני אדם בהחלט צריכים להתרגל.

אתם אינכם יכולים להיות כפי שאתם רגילים להיות. זה איננו אפשרי, אבל האשליה שזה כן אפשרי היא זו היוצרת קושי רב בעולם זה של בני האדם, בזמן זה במיוחד. ההתנגשויות המתרחשות בעולם זה נובעות מאשליה שאתם יכולים לעצור שינוי ולחזור לחיות כפי שאתם רגילים. הן מבוססות על ההתעלמות מכך ששינוי קורה, והוא הופך להיות, באופן אקטיבי וממשי, טבע החיים.

השינוי הוא המהות של החיים

במובנים מסוימים אין חדש באמירה שלנו, ששינוי הוא טבע החיים. היא איננה מתארת מציאות חדשה. היא מתארת את החיים בעולם זה של בני האדם עוד מאז שעולם זה התקיים, עוד לפני שבני אדם נוצרו והתהוו בעולם זה. שינוי תמיד היה מהותו של העניין.

החיים ככלל לעולם משתנים ובעולם זה של בני אדם, בעולם של בחירה חופשית, המהות היא שינוי. והבחירה היא האמצעי שדרכו אתם מבטאים את עצמכם, מגשימים את עצמכם, משחקים את משחק החיים, והמשחק של החיים הוא כל כולו שינוי.

להימנע מטבע החיים

האנושות מתמודדת עם ניסיון להימנע מטבע החיים. כמי שמגיבים מתוך מה שאנו נגדיר כטראומה קולקטיבית, למדתם ופיתחתם במידה כזו או אחרת של הצלחה צורת חיים ומבנים, אשר אמורים למנוע מהשינוי מלקרות.

הרגלים, מסורות, שגרה, מבנים פיזיים וחברתיים כאחד, כל אלה ועוד נבנו ונוצרו על ידי בני האדם כדי ליצור יציבות, כדי להימנע מטבע החיים. האנושות מגיבה מתוך מה שאנו מגדירים כטראומה קולקטיבית.

שינויים נחוו כדבר כה כואב ומאיים, עד שהאנושות ניסתה ליצור דבר מה אשר ימנע משינוי ויאפשר יציבות, ודברים יישארו כפי שהם היו. לזמן קצר, של כמה מאות שנים, היה לניסיון הזה מידה של השפעה, אפילו מידה של הצלחה. נוצרו מבנים, נוצרו מסורות, נוצרו חברות, אפילו מדינות. נוצרה מידה מסוימת של יציבות, וגם אם זו לא הפסיקה לבעבע שינויים, ואפילו מיסדתם במידה כזו או אחרת את האפשרות ליצור שינוי בתוך מוסדות פוליטיים כאלה ואחרים, הצלחתם במידה מסוימת ליצור לעצמכם מראית עין של על-טבעיות. מציאות שבה השינוי הוא תחת שליטה.

ההצלחה המוגבלת הזאת כבר אינה קיימת. המתרחש בזמן זה - ואנו מדברים על כמה עשרות השנים האחרונות, הוא ההתפרקות ההולכת וגוברת של אותה הצלחה חלקית לשמור על שליטה. המבנים, המסורות, השגרה, ההרגלים, המוסדות, שיתופי הפעולה שיצרתם, כל אלה מזדעזעים באופן כזה שאינכם יכולים אלא להשתנות. התהליך הופך להיות, עבור יותר ויותר בני אדם, יותר ויותר אינטנסיבי.

תגובה מתוך הטראומה הקולקטיבית

בזמן הזה שבו אנו נפגשים, אפשר לראות בעולם זה של בני האדם התנגשות של ממש בין כאלה המבקשים לחזור לשליטה לבין כאלה המבינים שזה איננו אפשרי.

יש רבים המבקשים לחזור לפעם, מבלי להבין שהם לא יכולים לחזור לפעם, שכן באופן הזה, כל מה שהאדם עושה הוא ליצור מציאות אחרת לגמרי. אך אין זה משנה מה אפשרי ומה לא - בני אדם מנסים להחזיר את השליטה, הם מנסים להימנע משינוי. זו תגובה הנובעת מטראומה קולקטיבית.

אין מדובר רק בפחד מוות, אלא בזיכרונות רבים שהאנושות כולה נושאת אותם. זיכרונות של אסונות, של הרס העולם, של הרס התרבות במידה מצומצמת או רחבה. בני אדם רואים את אובדן השליטה, ובטוחים שהאסון יגיע.

כל בני האדם בזמן הזה מגיבים מתוך טראומה קולקטיבית. יש המבקשים לחזור לעבר מתוך אותה הטראומה, ויש המבקשים ללכת אל החדש גם כן

מתוך אותה הטראומה. רבים ניצבים אל מול המציאות ואומרים שאין סיכוי, ששום דבר טוב מהותית אינו יכול להתפתח. רבים יוצאים למלחמה כדי לגרום לשינוי שהם רוצים שיקרה, שינוי שהם מאמינים יצור סוג אחר של שליטה. יש אחרים היוצאים למלחמה כדי להימנע משינוי, ולשמור על סוג אחר של שליטה. כולם כאחד, אלו המאמינים באפשרות לחזור לשליטה וליציבות ואלו אשר אינם רואים תקווה בשום מקום, כל בני האדם מגיבים מתוך טראומה קולקטיבית של אסונות ושל הרס. טראומה האומרת שאובדן השליטה יביא לקטסטרופה, והקטסטרופה מגיעה.

לא ניתן לדעת מה יקרה

בני אדם יכולים להצביע על המציאות ולהשתמש בה כדי להוכיח שאם הקטסטרופה לא התממשה עד כה, היא בדרך, מבלי להבין שהדבר העיקרי שבני אדם מפחדים ממנו הוא עצם השינוי, ומאחר ושינוי חוזר להיות בהכרה שלכם, במודע שלכם, טבע החיים - אז אתם אינכם באמת יכולים לדעת מה יכול לקרות.

האפשרות לחיות מחדש באופן הזה, באופן שיש בו מעט ודאות, שיש בו מעט שליטה, אם בכלל, היא מעוררת פחד מאוד עמוק בבני אדם. היא מזכירה זיכרונות של טראומה קולקטיבית, ולכן גדל מספרם של בני האדם הסובלים מחרדות וסובלים מדיכאון.

המדוכאים הם אלה אשר בטוחים שאין תקווה, החרדים הם אלה אשר בטוחים שקטסטרופה מגיעה. כולם רואים בשינוי בתור האסון של בני האדם, זה שמתרחש בעולם זה של בני האדם.

על פניו, ישנם מלחמות שונות, מאבקים שונים, התנגשויות בין תפיסות חיים, בין דעות, בין בני אדם. בפועל, טראומה קולקטיבית אשר מניעה את האנושות לפעול באופנים מנוגדים, לעיתים, אשר יוצרים לעיתים קרובות טראומות נוספות, וכל זה כדי להימנע מעתיד שנתפס כפחות רצוי. זה מה שקורה בעולם זה של בני אדם.

ביחס לכל זה אנו נגיד, שאמנם השינוי הופך מחדש במודע שלכם להיות טבע החיים, ואמנם אתם אינכם יכולים לצפות מעצמכם לחיות כפי שתמיד חייתם, אבל גם בו זמנית, אתם חוזרים לחיות כפי שתמיד חייתם.

הטראומה אינה נוצרת מחדש

שינוי תמיד היה טבע החיים. ההתעלמות מכך לא שינתה את הטבע של החיים, היא רק יצרה מראית עין ואשליה של שליטה.

מה שאתם חווים הם הרגשות, אישיים וקולקטיביים כאחד, אשר מניעים לפעולה, ובמקרים רבים יוצרים הימנעות. הם מגבירים מוטיבציה עד לכדי

מלחמה, ולעיתים מניעים עד כדי ביטול עצמי. ההתנהגויות של בני אדם מקצינות - בין אם למלחמה ובין אם להתבטלות, בין אם לתקווה ובין אם לייאוש. אנו אומרים ביחס לכל זה שאלו הם הרגשות, ושאתם מונעים מתוך טראומה קולקטיבית שהיא איננה המציאות העכשווית.

יכולים להיות קווים דומים, לעיתים, והחיים בעולם נוכחי זה של בני אדם הם אכן אינם נוחים ונעימים לכל בני האדם, אך אתם אינכם נמצאים בתוך מציאות, שהיא שחזור של הטראומה, אלא חווים את הטראומה ובטוחים שזו המציאות, יותר מכל דבר אחר.

אתם בטוחים שאתם יודעים מה קורה, אבל במרבית הזמן אתם עיוורים ולא באמת רואים.

אין במילים שלנו, במפגש זה, את היכולת לשנות את החוויה האנושית. אנו מבקשים בתיאור שאנו מוסרים במפגש זה, לתת לכם שני דברים. האחד הוא מידה של צניעות, הנובעת מההכרה בכך שאתם אינכם רואים נכון את המתרחש וגם לא את מה שעשוי לקרות. הדבר השני הוא מידה של תקווה, שכן אם אתם אינכם רואים נכון את המציאות, אתם עשויים להיות מופתעים לטובה. אלו שתי האיכויות שאנו מציעים לכם עבור המשך הדרך, עבור זמן זה במיוחד אך גם עבור האתגרים שעוד יבואו.

לאלו מכם, המבקשים לעשות זאת, אנו מציעים להעמיק את הריפוי הפנימי של הטראומה הקולקטיבית. אנו לא מציעים שתתמקדו באנושות, לרפא את האנושות. אנו כן מציעים שתרפאו את עצמכם.

דעו כי בתוך עצמכם ישנו זיכרון של הטראומה הקולקטיבית. חלקכם הייתם שותפים בחוויות ובאירועים, במציאויות, אשר יצרו את אותה טראומה קולקטיבית וחלקכם לא, אבל זה קיים בכל בני האדם. אלו המבקשים בכך יכולים לגשת אל הזיכרון של אותה הטראומה, השוכן בתוכם, שהיא קולקטיבית במהותה אבל היא גם אינדיבידואלית, ולהביא ריפוי למקום זה.

זהו המקום אשר יוצר דיכאון וחוסר תקווה מחד, והיסטריה וחרדה מאידך. זהו המקום אשר יוצר פחד רב וזעם גדול. הביאו מודעות וריפוי לאותו החלק בכם שהוא הטראומה הזו. הביאו מודעות וריפוי כדי ליצור שינוי בחוויה, כך שתוכלו לחזור לחיות יותר בתוך השקט האפשרי עבורכם, שקט הנובע מהידיעה שאתם אינכם רואים נכון את המציאות, שמה שאתם חווים הוא לא בהכרח מה שקורה, ומכאן שאתם יכולים בהחלט להיות מופתעים לטובה.

אלו הן המילים שלנו לפעם זו.

שמחנו,
אם כך שלום.
טוהר.